

Brvnara. od umjetnika Jerry Doell.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 5.
Serbian.

Rane Godine i Obraćenje.

Iz prethodnog razgovora, vi, verovatno, možete razumeti zašto verujem da je Vilijam Marion Branham bio Božiji prorok ovoj generaciji, poslan da donese Reč Božju, da dovrši tajne Božije, da obnovi sve, i da

ispravi ono što je bilo zalutalo od istine u zabludu. Radi onih, koji ne znaju detalje njegovog života, želeo bih da podelim neke od njih, kako biste i vi takođe mogli saznati isto to, što sam i ja, čitajući knjigu Gordona Lindzija "Čovek poslat od Boga". Verovatno ćete videti, baš kao što sam ja video, Božiji poseban plan za ovaj život, od samog njegovog rođenja. Poređenja radi, hajde da ispitamo druge slučajeve u Bibliji, kada je čovek bio izabran od rođenja.

Prvo poglavlje 1. knjige o Samuilova, govori o tome kako je Samuilova majka njega predala Gospodu, pre nego što se rodio. Čim je odviknut od majčinih grudi, odveden je u hram, gde ga je majka predala prvosvešteniku Iliju, da bude vaspitan da služi Gospodu. Dok je on još bio dete, kao što je zabeleženo u 1. knjizi o Samuilova 3:1,

„služio je Gospodu pod Ilijom; reč Gospodnja je bila retka u to vreme, nije bilo jasnog viđenja“

[Prevod sa engleskog jezika. Sinod. prev.: „vizije nisu bile česte“ - Prev.].

Zamolio bih čitaoca da razmotri ovu paralelu sa dvadesetim vekom. Gde i preko koga je Gospodnja Reč dolazila kroz „jasnu viziju,“ pre nego što je Brat Branham ušao u polje evangelističkog rada? Iako je i bilo ljudi koji su imali vizije, ipak u svetu nije postojao tako moćan pokret Božanskog isceljenja. Nije bilo ni takvog buđenja, kakvo je svet kasnije doživeo. Probuđenje je počelo 1946. godine, i nastavilo se, otprilike, do 1957. godine, ali je od tada zamrlo, kulminirajući krajem 40-ih i početkom 50-ih. Godina. Tako da, kao i u danima Samuila, nije bilo „jasne vizije,“ jer pre brata Branhama nije bilo Božjeg proroka na terenu.

Bog je prvi put razgovarao sa Samuilom kada je bio još dete. Zvao ga je tri puta. Svaki put je Samuel odgovarao, verujući da je to Ilijev glas. Na kraju mu je Ilij rekao da ode i legne, a kada se to još jednom ponovi, da kaže: „Govori, Gospode, jer sluga tvoj čuje.“ Zatim u 1. knjizi o Samuilova, 3:11, čitamo:

„I reče Gospod Samuilu: Evo, Ja ću učiniti delo u Izrailju, od koga će, onome ko čuje, zazvoniti u oba uha“,

iako je Samuilo bio tek dete; i uši onih koji su ovo čuli, morale su da zazvone, od čuđenja o tome šta se Gospod sprema učiniti. (Ako slušate šta je Bog učinio u ovoj generaciji, i vama će, možda, takođe zazvoniti u ušima, kada čujete o stvarima za koje niste ni znali da su se

dogodile u vašoj generaciji, u životu Brata Branhama.)

Bog je prvo pokazao Samuilu gde Ilij nije dobro postupao. Pošto je Samuilo voleo Ilija, nije želeo da mu govori o njegovoj zabludi, ali ga je sveštenik ubedio da izgovori reči Gospodnje, bez obzira na to koga bi to moglo povrediti. Prema 19. stihu, nastavilo se ovako:

„I Samuilo je odrastao, i Gospod je bio sa njim; i ni jedna njegova reč nije ostala neispunjena“.

Ako je Samuilo rekao, znači da je Bog ispunio. Tako da je Gospod, kao što se kaže u 21. stihu, blagoslovio ljude Svojim prisustvom:

„I Gospod se nastavio pojavljivati u Silomu, nakon što se otkrio Samuilu u Silomu, kroz Reč Gospodnju.“

U celom Svetom pismu, svaki put, kad god je Bog otkrivao Sebe, pokazivao Sebe, manifestovao Sebe, On je to činio slanjem Svoje Reči, preko Božijeg proroka.

I ono što se dogodilo Samuilu, nije bio jedini slučaj kada je proroka Bog pozvao, još dok je bio dete. Jeremija 1:4-5 beleži,

„I dođe mi Reč Gospodnja: Pre nego što sam te Ja formirao u utrobi, Ja sam te poznao, i pre nego što si ti izašao iz utrobe, Ja sam te posvetio; postavio sam te za proroka narodima.“

Eto, tako je veliki prorok Jeremija bio određen da bude prorok narodima: pre nego što je izašao iz utrobe svoje majke.

Jeremija je rekao,

„A ja rekoh: O, Gospode Bože! Ne umem da govorim, jer sam još mlad. Ali Gospod mi je rekao: ne govori: „Ja sam mlad“; jer svakome kome te Ja pošaljem, ići ćeš, i sve što ti zapovedim, reći ćeš. Nemoj ih se plašiti; Jer ja sam sa tobom, da te izbavljam, reče Gospod. I Gospod pruži ruku svoju i dotače se usta mojih, i reče mi Gospod: Evo, Ja sam stavio reči Moje u usta tvoja. Gledaj, Ja sam te postavio danas nad narodima i carstvima, da se iskorenjuje i razara, da se gubi i razrušava, da se gradi i sadi.“

(Jeremija 1:6-10.)

Kada je Mojsije još bio beba, Bog je stavio na srce Mojsijeve majke da ga sačuva kao izabranu posudu. Bog ga je podigao u faraonovoj palati, zatim ga je odveo u pustinju, na četrdeset godina, i nastavio da ga poučava, i, na kraju, vratio ga je nazad, kao izbavitelja izrailjskog naroda. Obratite pažnju, Bog nije čekao da Mojsije napuni pedeset godina. On je počeo da radi u Mojsijevom životu, kada je taj još bio beba, na sam dan kada se rodio.

Iz svega ovoga vidimo da proroci - nisu takvi ljudi koji se rađaju na ovoj zemlji, odrastaju i

ulažu neverovatne napore, ili plaču, vape, mole se i poste pred Bogom, dok ih On ne podari natprirodnom moći, nego su oni izabrani od Boga još od utrobe njihove majke, i On ih dovodi do takvog stanja, kada su oni toliko oslobođeni greha, da greh više ne može uticati na Reč Božiju i navesti ga da pogreši. Što su dalje oni odvojeni od greha, to su više zavisni od Svemogućeg Boga.

Izuzetno je važno shvatiti potrebu da slušamo proroka poslanog od Boga, zato što je on glas Božiji, koji se obraća svetu u ono vreme, kada ga Bog šalje. Kao što smo upravo čitali, Bog je uzeo Jeremiju, dok je još sasvim bio dete, i rekao: „Reči koje ti govoriš nisu tvoje reči, to su Moje reči, i ja sam te postavio da vladaš nad narodima. Ako kažeš da uništim, unišću. Ako kažeš da podignem, Ja ću podići!” Da li razumete da je sam Bog odlučio da postupa na ovaj način? Zar se nama, u Delima, 3 glava, ne govori koliko je to neophodno i kakav će biti sud nad onima, koji ne poslušaju Božje proroke?

Dakle, da li je moguće da Bog pošalje proroka u dvadesetom veku? Lično, ja verujem da ga je poslao, da bi ispunio svoju Reč. Zahvaljujem Bogu za to što On drži svoju Reč, jer ja bih bez toga slepo sledio religiju. Sledio bih ljudske tradicije, smatrajući da su to Božija učenja. Uvideo sam da je Bog činio takva dela kroz sve vekove, i uvideo sam da Bog čini ista ta dela, koje su ranije činili proroci. Uvideo sam da su svi ovi događaji predskazani u Svetom pismu. I posle svega ovoga, rekao sam: „Gospodine, shvatio sam da si ti prorok Božiji!” Nisam oklevao, zato što je to bilo otkrovenje za moje srce.

Petnaestogodišnja majka iz Kentakija je 6. aprila 1909. rodila dečaka. Nazvali su ga Vilijam Marion Branham. Na dan njegovog rođenja, u seoskoj brvnari je vladala neobična atmosfera. Uskovitlana svetlost se spustila kroz prozor i lebdela nad krevetićem. Nije ni čudo što su ljudi, koji su to videli, rekli: „Kakvo li će ovo dete biti?”

Božije staranje o njemu, prvi put se pokazalo kada je imao samo šest meseci. On i njegova majka su se, dok mu je otac bio na poslu, našli kao zatvorenici u svojoj kolibi, i samo su se čudom spasili od sigurne smrti. Obilne snežne padavine su odsekle kolibu od ostatka sveta, ponestalo je hrane i ogreva, pa su se mlada majka i dete, jednostavno, umotali u svu raspoloživu posteljenu i otišli u postelju, čekajući kraj. Ali, jedan komšija je živeo u blizini, i, iz nekog, za njega neobjašnjivog razloga, nekoliko dana ga je vuklo da poseti tu baraku, da vidi kako su komšije. Jednog dana je ovaj poriv postao toliko jak, da on nije mogao da mu se odupre; na putu do kolibe, presekao je brda i tu zatekao majku i dete, jedva žive. Brzo je sakupio drva i naložio vatru, otišao kući po hranu i hranio ih, dok nisu ojačali. Tako da se, samo kroz neobično Prisustvo, koje on nije mogao objasniti, toga časa on osetio podstaknutim da dođe i spasi život upravo ove šestomesečne bebe.

U dobi od tri godine, Brat Branham je imao svoje prvo viđenje. Iz te je vizije on saznao i rekao svojoj majci da će, iako su tada oni živeli u Kentakiju, jednog dana živeti u blizini grada koji se zove Nju - Olbani. Nedugo vremena kasnije, cela porodica se preselila iz Kentakija na drugu stranu reke Ohajo, u Indijanu, a nešto kasnije su se preselili nekoliko milja južnije, u Džefersonvil, Indijana, koji se nalazi, doslovno, nekoliko milja od Nju Olbanija, Indijana. Vizija se ispunila.

Kada je bio u svojoj osmoj godini, Brat Branham je doživeo još jedno neobično iskustvo, koje on nije mogao da razume. Jednom, kada je pomagao svom ocu, put mu je vodio kroz topole, i dok se on našao pod ovim drvetom, neobičan vetar je počeo da pomera lišće na njemu, iako toga dana uopšte nije bilo vetra. On je pričao da je vihor pomerao samo deo drveta, otprilike veličine bureta, i odatle je progovorio glas: „Nikada nemoj pušiti, nemoj piti i ne prljaj svoje telo, jer kad odrasteš, postoji za tebe posao, koji moraš da uradiš.“ On nije mogao da razume taj misteriozni incident, to ga je uplašilo i on je potrčao do svoje majke. Ona je pomislila da ga je ujela zmija, a zatim je pomislila da bi mogao imati nervni slom, pa ga je stavila u krevet i pozvala doktora.

Jednom, u uzrastu od devet godina, kada se igrao sa dečacima, video je viziju mosta. Taj, tada nepostojeći most, prostirao se nad rekom Ohajo, od Luisvila do Džefersonvila. On je ispričao prijateljima da je tamo video most, i, na svoj užas, video je kako se deo mosta ruši, odnoseći živote šesnaestoro ljudi. Naravno, njegovi prijatelji su to raširili po komšiluku. Ali, dvadeset dve godine kasnije, ovaj most je izgrađen - po cenu života šesnaestoro ljudi. Most i danas stoji između Džefersonvila i Luisvila.

Jednom, dok je bio momak, jedna devojka mu se rugala što ne puši, i, da bi zaustavio njeno ismevanje, ozbiljno je pokušao da zapali cigaretu. U svom svedočenju, on kaže da je, čim je posegnuo za cigaretom, ponovo začuo zvuk tog vihora, i, što je jače on želeo da to uradi, to je zvuk bio sve jači, dok ga ovaj jurišni zvuk nije uplašio. Tako da nikada nije pušio.

Drugi put, u prisustvu oca mladog Vilijama Branhama, jedan čovek mu je ponudio piće i veoma je insistirao na tome. On je već hteo da otpije gutljaj, jer ga je sopstveni otac nazvao „sekica,“ kada se ponovo pojavio taj vihor. Čuo je kako šušti, i, kako je flašu prinosio sve bliže usnama, vetar je postajao sve jači, dok se on nije uplašio i pobegao. On nije prekršio Božiju naredbu, niti je mogao, jer je Bog imao plan za njegov život koji je On ostvarivao.

Kao tinejdžer, jednom je pošao na karneval i tamo mu je prišla jedna gatara, astrolog, i rekla: „Mladiću, a da li ti znaš da te prati znak? Kako to podseća na Isusove dane, kada je zli duh rekao Isusu: „Mi znamo ko si Ti, ti si Hristos, Sin Božiji.“ Sveštenici i verske vođe, najreligiozniji ljudi na zemlji u vreme Hrista, nisu Ga prepoznali, dok su Ga zli duhovi prepoznali. Tako je bilo i u životu Brata Branhama.

Kada je apostol Pavle pošao da propoveda u Tijatiru, nisu ga primili, stavili su ga u okove, i mlada devojka je rekla: „Ovo je Pavle, koji nam propoveda Hrista, poruku spasenja.“ U njoj je bio zao duh, koji je prepoznao ko je Pavle, dok su drugi pokušavali da ga progone. Tako je bilo i u ovoj generaciji. Zli duhovi su prvi prepoznali da se Brat Branham razlikovao od drugih, dok su religiozni ljudi sveta to priznavali. Mnogi još uvek ne prepoznaju delo Božije, preko ovog čoveka. Oni odbijaju da prihvate da je to, jednostavno, bilo nešto neverovatno i natprirodno. Možda je to zato što oni, iako su „religiozni“, nisu, čak, ni duhovni?

Drugi put je Brat Branham umalo umro, sa četrnaest godina. Nenamerni hitac mu je odstrelilo deo noge, u koju je dospelo pražnjenje iz puške, i dok je on ležao sav u krvi, imao je viziju ili iskustvo, u kojem je on postepeno otišao iz života i video ljude u paklu. Video je one stvari,

koje su se kasnije dešavale u svetu, među ženama 60-ih: smešna upotreba kozmetike i slične stvari. Ali, te žene su bile u paklu, i on je bio šokiran što takvo mesto uopšte postoji. Iako se odupirao Božiem pozivu u svom životu, Bog je nastavljao da se bavi njime, zato što ga je, kada odraste, čekao posao, koji je on morao da obavi.

Sa devetnaest godina, 1927. godine, preselio se na zapad, u grad Feniks, u Arizoni. Upravo tada je, dok je radio na ranču, dobio vest o smrti svog brata Edvarda, koji mu je bio najbliži po godinama. Kada je čuo za Edvardovu smrt, ustao je, pogledao u pustinju i zapitao se da li je Edvard spreman da upozna Boga? Zatim, kada je prevalio ceo taj put i došao u Džefersonvil, na sahranu, suočio se sa pitanjem: „A da li sam ja spreman?“ Sećao se kako su njegov otac i majka ridali i kako je to snažno uticalo na njegov život, kada je on počeo da se preispituje. Bio je svestan da je taj Glas, to Prisustvo, koje je iskusio od samog detinjstva, uvek u blizini, želeći da razgovara sa njim.

Ono ga je odvojilo od druge dece njegovih godina, sprečavalo ga da se druži, zato što je on govorio o čudnim stvarima, nije pušio, nije pio, nije plesao, i nije jurio devojke, kao što su oni radili. Iako u svom životu on i nije mogao da sledi njihov primer, on, ipak, nije znao kako da sebe preda Bogu. Ali, kroz Edvardovu smrt, Duh Božiji je nastavljao da bude sa njim i doveo ga je u stanje, kada je on ozbiljno pokušao da se moli. Nije znao kako to da uradi, ali je, kao zaljubljenik u divlju prirodu, napisao na papiru: „Bože, pomози mi!“ Ostavio je tu cedulju, zakačivši je na drvetu, jer je znao da Bog živi u prirodi.

Konačno je došao dan, kada je došao u takvo stanje, da je kleknuo, i, iako još nije znao kako da se moli, on je, prosto, samo povisio glas, i to je bilo dovoljno da se otvore prozori Nebeski. Govorio je da je to bilo, kao da mu je sa ramena skinut teret od pet stotina kilograma. Ne znajući kako još da izrazi svoju neizmernu radost i olakšanje, ustao je i počeo da skače i trči okolo. Utrčao je u kuću, i njegova zbunjena majka je pitala o čemu se radi. „Ne znam“, odgovorio je on, „prosto mi je tako lako!“ Istrčao je iz kuće i potrčao niz put, koristeći jedini način na koji je znao da izrazi svoje oduševljenje.

Kasnije, u vreme dok je radio u javnom preduzeću, nadisao se nekog gasa, otrovao se i veoma teško se razboleo. Vršena je operacija, tokom koje je on, ponovo, skoro izgubio život. Situacija je bila preteća, dok se nije dogodio natprirodni događaj, kada se Svetlost pojavila i lebdela nad njim. Lekari nisu očekivali da će preživeti. Kada je on, ipak, preživio, jedan od lekara je posle operacije ušao u njegovu sobu i rekao: „Zaista, Bog je posetio ovog dečaka!“ Brat Branham je pričao da u to vreme nije znao šta se dešava, ali, da je tada znao to, što je kasnije saznao, skočio bi iz kreveta od radosti, dobivši isceljenje u Ime Gospodnje. Po izlasku iz bolnice, tražio je dublje iskustvo sa Bogom, jer je shvatio da je Bog učinio za njega nešto veliko.

Drugi put, u šupi za drva, kada je klekao da se moli, Svetlost je ušla i formirala krst. Tada ga je nešto obuzelo, i doživeo je izvanredan osećaj, kakav nikada ranije nije imao. Jednom mi je, lično, pričao da je to bio takav osećaj, kao da mu kiša lije po telu. Tada je shvatio, da ga je Bog krstio Duhom Svetim.

Čuo je za grupu ljudi koji su verovali u isceljenje, kroz polaganje ruku. Na prvom, pak, njegovom sastanku, neko je položio na njega ruke, i on je odmah tu izlečen od stomačne bolesti, koja je ostala kod njega, nakon trovanja gasom.

Upravo posle tog čudesnog isceljenja, on je prvi put počeo da propoveda. Na njegovom prvom sastanku, ljudi su se krstili. 11. juna, 1933.godine, dogodio se još jedan natprirodni događaj, koji će biti detaljno opisan u 6. poglavlju.

1933. godine, u njegovom životu su počeli da se dešavaju neverovatni događaji, koji bi zahtevali posebnu knjigu, da bi se u potpunosti opisali. Ali, kada je Brat Branham počeo da propoveda i gradi crkvu, Bog mu je davao vizije, i ja, zaista, mogu da kažem da je Bog počeo da se otkriva, zato što je Božija Reč dolazila posredstvom „otvorene vizije“. Na taj način je, posle mnogo vekova, Bog ponovo posetio ljude ovog pokolenja, preko proroka. On je poslao proroka, izabranog od utrobe majke, određivši život tog čoveka od samog detinjstva, oblikujući ga, kao što je On to činio sa drugim Božim ljudima u Svetom pismu.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com